

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΤΟΥ LOUIS MONIER

ΕΝΑ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΕΓΚΛΗΜΑ

(‘Αληθινή ιστορία)

ΗΝ περασμένη εβδομάδα μιὰ τραγική αυτοκτονία συνέβη σὲ κάποια ἀπόμωρη ἐπαυλὶ τῆς Ὠβέρνης. Βρῆκαν κρεμασμένη ἀπὸ τὴν ὀροφὴ τοῦ σταύλου, τὴν ιδιοκτήτρια τῆς ἐπαύλεως Μαρία Γ... Φαίνεται ὅτι πρὶν κρεμαστῆ ἡ ἀτυχὴ γυναίκα, εἶχε βάλει φωτιά σ' ἄχρα που ἦσαν γύρω τῆς. Ἀπὸ νέου ἐργάτες ὅμως, οἱ ὁποῖοι δούλευαν ἐκεῖ κοντὰ, εἶδαν τὶς φλόγες, ἔτρεξαν καὶ πρόλαβαν τὴν πυρκαγιά. Λέγεται ὅτι ἡ Μαρία Γ... ἦταν νευρασθενική.

Μ' αὐτὰ τὰ λίγα καὶ τυπικὰ λόγια, ἡ γαλλικὴ ἐφημερίδες ἀνάγγειλαν τελευταία τὴν αυτοκτονία τῆς νευρασθενικῆς ἀγρότιδος τῆς Ὠβέρνης. Στὴν πραγματικότητα ὅμως ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ φοβερὴ οἰκογενειακὴ τραγωδία.

Καὶ τὴν τραγωδίᾳ αὐτῇ τὴν ἀνακάλυψε μ' ὄλες τῆς τὶς λεπτομέρειες ὁ Φραγκίσκος Ν..., ὁ διάσημος σύγχρονος πνευματιστὴς καὶ ἰπνωτιστὴς.

Ὁ Φραγκίσκος Ν... παραθέριζε σ' ἕνα χωριὸ γειτονικὸ τῆς ἐπαύλεως ὅπου ἔγινε τὸ δράμα καὶ μόλις ἔμαθε τὴν αυτοκτονία τῆς Μαρίας, ἔσπευσε ἐπὶ τότου.

Ὁ Φραγκίσκος ἐγνώριζε τὴ Μαρία χρόνια πρὶν καὶ τὴν συμπάθησε ἀρκετὰ, γιατί ἦταν ὀμορφῆ, καλόκαρδη καὶ πάντα γελαστὴ καὶ χαρούμενη.

Πρὶν παντρευτῆ, ἡ Μαρία κατοικοῦσε στὸ ἴδιο χωριὸ ὅπου ἔμενε τὸ καλοκαίρι ὁ Φραγκίσκος. Μὰ ὅταν παντρεύτηκε, πῆγε καὶ κάθησε μὲ τὸν ἀντρα τῆς καὶ τοὺς γονεῖς του στὴν ἐπαυλὶ αὐτῇ, πού τὴν εἶχε κληρονομήσει ἀπ' τὸν πατέρα τῆς.

Ἡ Μαρία δὲν ἦταν μόνο χαριτωμένη, ἀλλὰ καὶ ἡ πὺ πλούσια κόρη τῶν περιχώρων, γι' αὐτὸ τὴν εἶχαν ζητήσῃ ὅταν ἦταν ἐλεύθερη πολλοὶ καλοὶ καὶ πλούσιοι νέοι σὲ γάμο.

Κι' ὁ Φραγκίσκος ἀκόμα, ἂν καὶ ἦταν πολὺ πὺ μορφωμένος ἀπ' αὐτῇ, θὰ τὴν παντρευόταν εὐχαρίστως, ὄχι γιὰ τὰ πλούτη τῆς, ἀλλὰ γιὰ τὴν ὀμορφιά τῆς καὶ τὴν καλοσύνη τῆς.

Ἡ Μαρία ὅμως περιφρόνησε ὄλους τοὺς μορφωμένους καὶ πλούσιους νέους πὺ τὴ ζητοῦσαν καὶ τὴ λαχάρειζαν καὶ πῆρε τὸν Λουδοβίκο Γ..., ἕνα φτωχὸ κι' ἀγρόμιματο χωρικό.

— Πῶς ἔγινε αὐτὸ, Μαρία; τὴ ρωτοῦσαν οἱ συχωριανοὶ τῆς. Τί σοῦ ἦρθε καὶ διάλεξε μέσα σὲ τόσα καὶ τόσα παλληκάρια τὸ Λουδοβίκο;

— Δὲν ξέρω... δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω πῶς τόκανα αὐτὸ, ἀπαντοῦσε ἡ νέα κι' ἀναστρέφαζε.

— Τὸν ἀγαποῦσε λοιπὸν τόσο πολὺ;

— Δὲν ξέρω... Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω... Εἶνε κάτι πὺ δὲν μπορῶ νὰ τὸ ἐξηγήσω. Ἐκεῖνος πρὸ πάντων τὸ θέλησε...

Ὁ Φραγκίσκος θιμῆθηκε μόλις ἔμαθε τὴν αυτοκτονία τὰ λόγια αὐτὰ τῆς Μαρίας, θιμῆθηκε πόσο ἦταν εὐθιμη, γερὴ καὶ γελαστὴ ἡ γυναίκα αὐτῇ καὶ ὑπαπευθῆκε, ὅτι δὲν ἐπρόκειτο περὶ αυτοκτονίας, ὅπως πίστευαν ὄλοι.

Ὁ Λουδοβίκος Γ..., ὁ ἀντρας τῆς Μαρίας, ἦταν ἕνας ἀσήμαντος ἀνθρωπάκος. Φαινόταν πάντα ἡρεμὸς καὶ σχεδὸν ἀποβλακωμένος.

Ἀλλὰ τώρα ὁ Φραγκίσκος τὸν ἔβλεπε ἐντελῶς διαφοροποιῶ, παραγμένο, ἀνήσυχ, διαρκῶς φοβισμένο. Ἔτσι, ἡ ἰσχυρὴς τοῦ πνευματιστοῦ δυνάμεισιν.

Μὲ τὴν πρόφρασι λοιπὸν, ὅτι θέλει νὰ μιλήσῃ ἰδιαιτέρα μὲ τὸ Λουδοβίκο γιὰ τὴ Μαρία, κλείστηκε ἕνα βράδυ μαζί του σὲ μιὰ σάλα τῆς ἐπαύλεως, παρ' ὄλες τὶς ἀντιρροήσεις τοῦ γέρου πατέρα τοῦ νέου.

Ἦσαν ἀφροὶ καὶ τὰ δάχτυλά τῆς εἶχαν σφραβογυρίσει ἀπ' τὴν ἰστερικὴ αὐτῇ κρίσι.

Τὴν πλησίασε γαλήνια, ἥσυχ. Τὴν κῆταξε μ' ἐπιβολὴ βαθειὰ στὰ μάτια, ἐνῶ ὁ πόνος τὸν εἶχε παραμορφώσει κι' αὐτόν. Τὴν πῆρε ἀπ' τὸ χέρι, σταθερὰ κι' ἐπιμονα, μὰ μὲ ἀνεπίκτητη τρυφερότητα καὶ τὴν ὀδήγησε πάλι μπροστὰ στὸ μαρὸ τους, πὺ ἀρχίζει πειὰ ὁ Θάνατος νὰ τὸ χαϊδεύῃ. Μὲ φωνὴ πὺ δὲν εἶχε τίποτε τὸ ἀνθρώπινο, τῆς εἶπε:

— Θάρρος, γλυκεριά μου... Μὴν παραφερῆσαι... Δὲν μπορῶ νὰ τοῦ δώσω πίσω τὴ ζωὴ του, πὺ φεύγει πειὰ ἀγύριστα... Μπορῶ ὅμως νὰ τὴν χαρίσω στὸ Ἄλλο... Ἄσε με...

Τὴ φίλησε. Τὸν φίλησε. Καὶ ὁ γυνὸς μὲ ἀπερίγραπτο σπαργμὸ στὴν ψυχὴ ἀκολούθησε τὸ Ριζὸς...

Μόλις ὁ Φραγκίσκος ἔμεινε μόνος μὲ τὸν Λουδοβίκο, τὸν κῆταξε κατὰματα, ἐπιμονα κι' ἐρευνητικὰ.

Ὁ Λουδοβίκος προσπάθησε νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὴν ἰπνωτιστικὴ δύναμι τοῦ Φραγκίσκου, μὰ δὲν μπόρεσε.

Ὁ Φραγκίσκος ἔπεμπε πάντα νὰ τὸν κῆταξῃ κατὰματα, βάζοντας ὄλη τὴ δυνάμι τοῦ σταῦ μάτια του. Καὶ τέλος ὁ Λουδοβίκος ἰπνωτισθῆκε. Τότε ὁ Φραγκίσκος τοῦ εἶπε ἐπιτακτικὰ:

— Σὲ διατάζω, πές μου πῶς πέθανε ἡ γυναίκα σου! Παράστησέ μου τί ἔγινε. Θυμῆσου τὰ ὄλα κι' ἄρχισε ἀμέσως. Σὲ διατάζω!...

Ὁ Λουδοβίκος σηκώθηκε τότε ἐπάνω σάν νευρὸσπαστο μὲ μάτια ἀπλανῆ καὶ βγήκε ἔξω ἀπ' τὸ δωμάτιο.

Μόλις τὸν ἀντίκρινε ὁ πατέρας του σ' αὐτῇ τὴν κατάστασι, ἐφρονάξε ἀπ' τὸ θημιό του, γλῶμιωσε καὶ τοῦ φρονάξε ἄγρια:

— Λουδοβίκε, πὺ πᾶς; Ἔπινα, βίλα; Ἔπινα, σοῦ λέω!... Μὰ ὁ Λουδοβίκος φαινότανε σάν νὰ μὴν ἀκούῃ.

Πῆγε ἴσα πρὸς τὸ σταῦλο, μῆτρε μέσα, κῆρῆτρε πίσω ἀπ' τὴν πόρτα κι' ἀρχισε νὰ παραμονεῖ, κῆρῆρῆτρε πρὸς τὴν αὐτῇ. Ὑστερα οἶχῆτρε ἀπότομα ἐπάνω σ' ἕνα πρόσωπο φανταστικὸ, τὸ ἔφριξε ἐπάνω σ' ἄχρα κι' ἀρχισε νὰ τοῦ σφιγγῃ τὸ λαμπὸ, τριζοντας τὰ δόντια του. Σῆμωσε κατὰπιν τὸ ἰσθετικὸ του θῆμα ἀπὸ κάτω, πῆρε ἕνα σχοινί, τοῦ τὸ πέρασε στὸ λαμπὸ καὶ τὸ ρομίωσε ἀπ' τὸ δωμαῖο τῆς ὀροφῆς. Ὅταν τελείωσε ἡ φρικτὴ αὐτῇ παντομίμα, ὁ Λουδοβίκος ἔκαμε τὶς κινήσεις ἐνὸς ἀνθρώπου πὺ βάζει φωτιά σ' ἕνα δωμαῖο ἄχρα...

— Ὁ γυνὸς μου τρελλῆθηκε! μούγκρισε ἄγρια αὐτῇ τῇ στιγμῇ ὁ πατέρας τοῦ Λουδοβίκου.

— Ἔτσι νομίζετε σεῖς, κῆρῆτρε Γ..., τοῦ εἶπε ὁ Φραγκίσκος. Ἐγὼ ὅμως ἔχω ἀντίθετη γνώμη. Ὁ γυνὸς σας δὲν τρελλῆθηκε. Ἀπλοσῆτῃ εἶνε ἰπνωτισμένος καὶ ἐπαναλαμβάνει τὴ σκῆρῃ τοῦ ἐγγλήματος πὺ διέπραξε.

Στὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Φραγκίσκου, ὁ γέρος κατέβασε τὰ μάτια του καὶ μονομιούρισε κῆρικὰ ἀσυνάρτητα λόγια. Χωρὸς νὰ χάσῃ καιρὸ, ὁ Φραγκίσκος φώναξε τοὺς ὑπῆρῆτες τῆς ἐπαύλεως κι' ὅταν αὐτοὶ μαζεύτηκαν

γύρω του, γύρισε στὸ Λουδοβίκο καὶ τοῦ εἶπε:

— Πές μου... Ποιὸν σκότωσε;

— Τὴ γυναίκα μου, τὴ Μαρία! ἀπάντησε ὁ Λουδοβίκος.

— Γιατί;

— Γιὰ νὰ κληρονομήσω τὴν περιουσία τῆς.

— Γιατί τὸ ἔκανες αὐτὸ; Ποιὸς σοῦ εἶπε νὰ τὸ κάνῃς;

— Οἱ γονεῖς μου καὶ πρὸ πάντων ὁ πατέρας μου. Μοῦ ἔλεγαν κάθε τόσο: «— Πρέπει νὰ πεθάνῃ!... Πρέπει νὰ πεθάνῃ!... Θὰ γίνουμε πλούσιοι... Ἡ ἔπαυλις θὰ γίνῃ δικὴ μας...»

Ὁ πατέρας τοῦ Λουδοβίκου οὐρλαξε ἀπ' τὴ λύσσα του.

— Δὲν λέει τὴν ἀλήθεια, εἶνε κῆρῆτρε... κῆρῆτρε! φώναξε. Μὰ ὁ Λουδοβίκος ἐξακολούθησε:

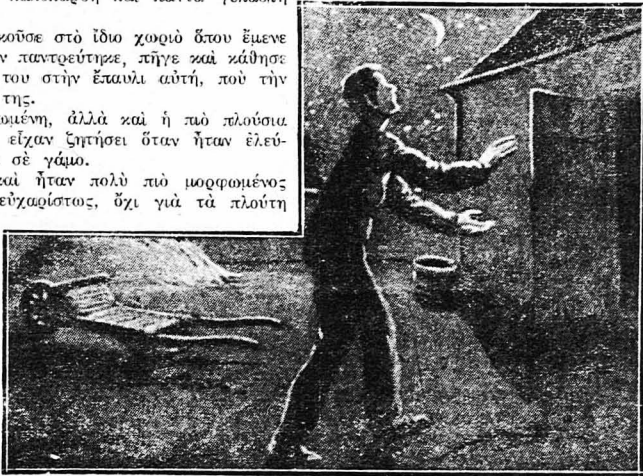
— Ἐγὼ δὲν ἤθελα νὰ τὴν σκοτώσω... Τὴν ἀγαποῦσα τὴ Μαρία μου... Ἀλλὰ δὲν μ' ἄφιναν ἥσυχ οἱ γονεῖς μου... Καὶ πρὸ πάντων ὁ πατέρας. «— Πρέπει νὰ πεθάνῃ!... Νὰ πεθάνῃ!...», μούλεγε διαρκῶς. Καὶ ἐπὶ τέλος τῇ σκότωσα!... Τὴν ἐπῆξα!... Κι' ὕστερα τὴν κρέμασα, γιὰ νὰ νομίσουν πῶς αυτοκτόνησε... Φταῖνε οἱ γονεῖς μου... Ἐγὼ ἐξ αἰτίας τους φονῆς... φονῆς!...

Τὴ στιγμῇ αὐτῇ, ὁ γέρος ὤρῆσε λυσιπτότως ἀπὸ δόρῃ ἐπάνω στὸ γύρι του. Καὶ πρὶν προφτάσουν νὰ τὸν ἐποδίσουν, τὸν χῆτρεσε μανιασμένα μ' ἕνα μαχαίρι κατὰσῆτρε. Ὁ Λουδοβίκος ἔδραλε μὰ τρομῆτρε κῆρῆτρε καὶ σωρῆτρε κάτω.

Οἱ ὑπῆρῆτες ἔπιασαν τότε τὸ γέρο κῆρῆτρε καὶ τὸν δέσανε, ὁ δὲ Φραγκίσκος ἔτρεξε νὰ φρονάξῃ τοὺς χωροφύλακες.

Ὁ πατέρας τοῦ Λουδοβίκου δὲν μπόρεσε ν' ἀρῆτρε τὴν ἀλήθεια, ὅταν τὸν πῆγαν στὸν ἀνακριτῇ. Ὄμιλόγησε πῶς αὐτὸς εἶχε ὑποβάλει στὸ γυνὸ του τὴν ἰδέα τῆς δολοφονίας τῆς γυναίκας του.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸ Λουδοβίκο, δὲν πέθανε ἀπὸ τὴν πληγὴ πὺ τοῦ κατῆρε ὁ πατέρας του. Ἀλλὰ οὔτε καὶ στὴ φυλακῇ βρισκεται. Εἶνε κλεισμένος σ' ἕνα ἄσυλο ψυχασπῆτων. θῆμα τῆς κακούργου ὑποβολῆς τοῦ πατέρα του.

Πῆγε ἴσα πρὸς τὸν σταῦλο καὶ μῆτρε μέσα...